

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORISTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 8 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 16.
ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

PROFESSONS.

Diuen que la religió catòlica deu una gran part de la seva preponderancia a las ceremonias del culte extern.

¿Será veritat? Jo per la meua part no sé negarho ni confirmarho.

Una cosa hi notat y haig de dir-la. No sempre las professons revelan devoció per part dels que hi van, ni compostura per part dels que se las miran.

Molts dels que hi van, ho fan per vanitat y molts dels que se las miran per divertir-se.

***

Dias endarrera vá haberhi la professó de Santa Ana.

Uns lladres penetran de nit a l'iglesia, se despenjan desde una cúpula, s' emportan un cupó, una corona y 'ls xavos que hi havia dintre de la caixa de las ánimas. Resultat, que la professó anava per dintre.

Vé 'l bisbe, mana tancar l'iglesia profanada y a mitjas excusas organisa una professó per obrirla.

Ja tenim la professó per fora.

¡Y quina professó! ¡Y quinas escenas més edificants!

Figurins que a la Plassa nova un treballador que potser faltaba a la feyna, aprofita un claró per traspassar. Lo comandant de municipals l' agafa per un brás, l' hi dona una estiragassada y l' hi prova practicamente ab un argument sobre las costellas, que 'ls comandants de municipals gastan bastó de mando.

Ja ho hi dit: era un obrer que potser faltava a la feyna. Ara jo, ab tota l' humilitat necessaria en semblants casos, m' atreveixo a recomenar al Sr. Bisbe, ell que vá organisar la professó, que prengui aquest exemple, com una proba de lo molt qu' ell estima y 's desviu per las classes jornaleras.

***

Més avall hi havia un noy ab jech blau y la gorreta ab galonets d' or posada al cap. Feva cara d' espavilat.

—Un pare capellá tot desmandat l' hi pregunta:

—¿A quin estudi t' ensenyan de modos?

—Resposta del noy, més prompte que una centella:

—¿Y a quina taberna hém fet pá y trago plegats, perque 'm tracti de tú.

Vaja, confessin que 'ls actes del culte extern, son molt edificants!

***

Per fortuna tots aquests petits escándols estavan compensats per la presencia del Sr. Fontrodona.

Lo Sr. Fontrodona anava a la professó. Grave, solemne, pausat inspirava veneració y respecte. Que digan lo que vulgan: un home aixis ompla.

***

Després de la professó vá haberhi una gran ceremonia religiosa. Lo bisbe vá celebrar de pontifical; un canonje vá predicar sobre la profanació del temple de Jerusalem, y.....

Res: un granuja aprofitantse de la compunjida atenció de un devot que duya un magnífich armillero, vá birlarli 'l rellotje.

Y altre vegada la professó vá anar per dintre.

¿Quán tornarà a anar per fora?

Y mentrestant s' acosta la diada del Corpus, es a dir, la senmana de las professons.

¡Oh santas costums!.. ¿Y encare dirán que las professons no guian al poble pel camí de la religiositat?

Escollin. Jo veig rengleras de nenans preciosos: hi veig ulls de cel ¿ho senten? DE CEL; y algun soldat dels que forman lo cordó, girantse d' en tant en tant exclama:—Cachito de gloria ¿ho senten? DE GLORIA.....

Peró qué... ¿Per ventura 'ls mateixos gegants ab la seva estatura no fan alsar los ulls y separarlos d' aquesta terra miserable?...

¡Los nanos! ¡Lo ball de bastons!.. ¡La mulassa! ¡L lleó!.. y sobre tot las trampas... ¡Oh al sentir, ram, tram, tram, no puch ferhi més, un sentiment mistich ompla tota la meua ánima!.. No sé quina relació misteriosa s' estableix entre aquell sonido acompasat y monótono y las mévas impresions religiosas.

Y vels 'hi aquí un' altre tema, que podria desarrollar ab la seva gran eloquencia Sa ilustrissima 'l Sr. Bisbe.

Respecte de lo demás de la professó no 'n dich res; ja ho he dit avants. Molts hi van per vanitat, molts se las miran per divertir-se.

Peró ¡qué hi farem!..

Jo chech que ab las modas d' are, sobre tot ab certs barrets que 's portan, comensam a empètir-se 'ls órganos del cap ahont resideix la religiositat.

Y aixó ja no demano que 'm espliqui 'l Sr. bisbe, sino un frenólech.

***

Com a proba de que la religiositat desapareix, aquí hi ha 'ls botiguers, los sastres, los sombrerers, los sabaters, etc. etc. etc.

Escollinlos: —¿A nosaltres que no 'ns toquin la professó de Córpus!

—¿Perqué? —Ay, ay, perque la professó de Córpus 'ns ompla 'l calaix.

¡Observan quin sentiment més mundal! ¡Quin materialisme més repugnant!..

Ja 'u veuhem: tota l' admiració per la professó de Córpus se reduheix a vendre un parell de guants ó un barret de copa.

Un altre tema per una conferencia del bisbe.

P. DEL O.

UN HOME DEL DIA

IMITACIÓ DE GUSTAVE DROZ.

¿Perqué s' hi ha casat la Julia ab en Baltasar? Misteris incomprendibles! Ella es hermosa, esbelta y elegant: ell es un homenot brusco, xaparro, cap gros, espatllas amplas y curt de talla. Ella te la blancura de la llet, la frescor de la rosa, y 'l cabell negre com una mora; ell es roig, pigat de cara y té no mes que un dit de

front: tot lo demás son cabells, uns cabells aspres y revessos. Y lo més estrany es que la Julia tenia una fortuna y en Baltasar no tenia un centim.

¿Perqué s' hi haurá casat? Las sevas amigas intimas l' hi han sentit a dir en confiansa:—¡Ah! Quan l' hi passo la mà per entremitj dels cabells se 'm figura qu' estich acariciant la testa de un lleó.»

¿Quins capritxos tenen las donas!..

S' acosta l' hora de esmorsar. Sona 'l timbre ab una vibració estrepitosa. Es ell: ningú truca d' aquest modo. ¡Es tan brusco!

Al obrirli la porta, empeny de tal manera, que tira al criat de revés contra la paret. Al ressó dels talons de las sevas botas responen tots los cristalls del armari que hi ha a l' antesala.

Entra al quarto de la seva esposa. La Julia l' espera somrient. Está encantadora. Porta una bata elegantissima y un pentinat deliciós. Té tans desitjos d' agrardarli!

¿Com interpreta ell aquets desitjos? Després de mirarla de cap a péus, serio y brusco com de costum, l' hi pregunta:

—¿Qui ha vingut?

—Ningú, respon la Julia ab un sospir.

¡Ah! l' afany de serli agradable, s' ha traduhit ab un moviment de celos.

En Baltasar llavors, tirat sobre un silló, ab una cama damunt de l' altra, llegeix un periòdich. Ella resolta a vence aquell erisso per medi de la manyagueria, s' hi acosta y l' hi diu:

—¿Baltasar!

—¿Qué?

—Demá la marquesa dona un ball; m' hi acompanyarás?

—Demá? Es imposible!

—Ella mateixa ha vingut personalment a invitarnos.

—¿Quan?

—Aquest demati....

—Y tú 'm deyas que no havia vingut ningú? ¡A mi se m' enganya! Tú no ets prou franca, tú abusas de mi... ¡Sempre solapadal... ¡Sempre..... donal!

La Julia s' aixuga las llágrimas que l' hi saltan pels ulls, y un criat dona fi a la desagradable escena, anunciant que 'l esmorsar es a taula.

***

Ell devora l' esmorsar ab quatre salts. Ella apenas tasta res. D' en tant en tant alguna llágrima furtiva, rodolantli per las galtas l' hi cau dintre del plat.

Al acabar, en Baltasar se treu un habano, lo criat l' hi dona un misto, y tot encenent y trayent bocanadas de fum, demana 'l sombrero, se 'l cala, y sense despedirse de sa adorable esposa, ni mirarsela squiera, gira l' esquena y se 'n vá.

La Julia cubrintse la cara ab un mocador, romp a plorar.

¿Quina es la causa de aquesta estranya conducta? Mirém de averiguarho: seguimlo. Surt al carrer: agafa l' acera y camina dret com un

toro, tot rebanxinat, orgullós, fentse obrir puesto. Quan troba una plassa, pren la diagonal per fer més via. Per últim emboca un carrer céntric, però poch con-corregut, se para davant de una escaleta... y ell que ne vacila may, llavors vacilla.

¿Que sera? Seguimlo encara. Puja 'ls esglaons de un á un y ab pausa agafa la maneta del timbre ab delicadesa y truca ab suavitat.... ¿Han-vist trasmudació més rara?..

Una dona ja entrada en anys surt á obrir, y ell estampant un somris á la seva cara, pregunta:

—La Bassilia?

—Espéris, diu la portera; no sè....

Mentres al llindar de la porta, ab lo sombrero tret l'hi bat lo cor, mentres espera, se sent una veu descas-tada, que diu:

—¡Ah!.. es aquell tipo?... ¡Que passil!

De ahont surtia aquella veu?

Seguim á n' en Baltasar. Al passar per devant de un mirall, s'arregla la corbata. Es l'home timit. Lo lleó s'ha tornat anyell.

La portera l'acompanya, l'hi obra la mampara y ell se fica á dintre de un quarto desfentse en cortesias.

Allí está la Bassilia.

Es una minyona passada: en la seva primera joventut hauria sigut guapa: are no es més qu' elegant, vesteix bé, s'empolva y 's pinta.

Precisament al entrarhi en Baltasar, deixant lo sombrero sobre una cadira, no s'alsa á rebrel ni l'saluda. L'veu desde la lluna del mirall del tocador yriu ab sonrisa burlona. Es qu' está ocupada pintatse las cellas y las pestanyas y donantse coloret.

—Séu, home, no sigas tonto, l'hi diu la Bassilia.

Y ell, acostantse una cadira al tocador, roig com un perdigot, l'hi arrima 'ls llabis á las galdas, mentres ella enretirantse ab vivesa com si una vespa anés á picarla, l'hi diu:

—Y are, ximplet?... ¿Que no véus que 'm destorbas?..

L'humillació no 'l corretjeix, y la Bassilia tot continuant la seva feyna, l'hi diu:

—Nano (aqueu es lo nom que acostumava á darli) No dirias que m' han dit...?

—¿Que t' han dit?

—M' han assegurat que t' casavas.

—Jo?

—Si; pero no tingas por: sobre aquest particular estich molt tranquila. No trobarás cap dona que t' vulga per marit. Els massa lleig y massa estrany. (La Bassilia deya això rihent com una boja y ensenyant unas dentetas de rata.) Al demés, si, si: ets estrany y lleig... No més tens una cosa bona; pero aquesta no se t' veu sino despres de tractarte molt. Els generós. Aixó si que no se t' pot negar... Y are véurem si tens memoria...

En Baltasar, triunfant, se treu un estuig de la butxaca, y ab má tremolosa l'hi allarga. Ella l'obra y mira. Era un magnífich aderes d' esmeraldas y diamants.

—Non c' é male, exclama, y l' tira dintre del calaix del tocador.

Aquest es tot l' efecte que l' hi ha produhit un tant magnífich regalo.

Al últim s' alsa del tocador. Havia acabat la treballosa feyna d' enfarinar sa cara de rosa pansida, de donarli 'ls tons de la salut y de la frescura per medi del coloret, de imprimir vigor á las cellas y á las pestanyas per medi del negre, y d' ennegrir també sa indefinible caballera. En aquesta operació hi gastava dos horas cada dia.

Duya l'peuhet calsat ab sabata escotada, y un pentinador desabrotxat.

Baltasar, al véurela dreta, ab la mirada tendre, los ulls d' atmetlla y 'ls brassos estesos, exclama.

—¡Qu' ets hermosa Bassilia!...

Y ella contestava:

—¡Mare de Déu! Y tú que n' ets de ridicull!

En aquest moment la portera obra la mampara, y diu:

—Senyoreta hi ha 'l baró.

—Que passi, diu ella sense inmutarse.

—Bassilia! exclama en Baltasar.

—Quieto ahí nano y que tinguem la festa en pau, diu la Bassilia dominantlo ab una mirada.

En tant entrava 'l baró. Era un jove guapo y arrogant. Al entrar ab desembrás, donava una mirada de curiositat y de provocació á n' en Baltasar que no sabia lo que l' hi passava.

—Enrich, digué la Bassilia: es lo meu pedicuro. M' ha surtit un petit ull de poll al dit xich del peu esquerra y ha vingut á mirarme 'l.

Y en Baltasar, respon, per donar més tò de veritat á l' escena:

—Si, no será res.

—Bueno; ja pot retirarse, diu la Bassilia: demá á las onze que hauré sortit del bany podré tallarme 'l.

En Baltasar pren lo sombrero, y fent una gran cortesia se n' va.

Fins á la porta conserva 'l seu ayre timit y avassa-

llat: al baixar l' escala, encare 'l conserva; pero no tant.

Mes, al veure 's al carrer, al respirar l' ayre pur, al trobarse davant del mon, ja es un altre home. Se posa rebanxinat, aixeca 'l seu cap enorme, ressonan los lac-cons de las sevas botas per l' acera, y sembla que diga:

—Féume puesto, que aqui passa un home dal dia.

T. DEL F.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Martidi tre á le ondic della notti.e

Tristo é penseroso andava ciano ciano á informarme dil stato dil povero Marchese, cuando al imbocare la strada de S. Paolo sento ¡Guilin! ¡Guilin! ¡Guilin! Beere.... bebere... bebere, bebere.... teecum, meritan aaasinus que trattano coosibus que non entendinus... bere, bebere... bebere....

Subito il core m' ha fatto un salto. Non so perche ho pensato che andavano á calzare le botte per il gran viaggio al disgraciato impresaro.

Di fatto il paraiguas roso si ha chiuso in faccia della scaletta dil animaletto.

Apresuro il passo é mi metto anche io nella casa. C' eramo li reuniti: giornalisti teatrali, artisti, musici, coristi, escolani, machinisti, portinal, aviatori etc., etc. in soma non faltaba nessuno, tutti con la cerilla. Di la grime é mochi non ne volette di piu.

C' era un giornalista teatrale alto, biondo, con lucciana, di quelli che solo fanno il giornale per cuatro amici é l' impresaro... che singociaba cridando: ¡Addio macaroni!... ¿comme faro adesso? Non posso ritornare á Napoli á far l' espia dil Rhe... ¡Dio!... si questo diá-volo di Vallesi more, non mi resta altro che pigliar la gitara, il piatto de llaua é la moglie, é ritornare per il café di Villanova y la Geltrú á cantar la serenata del Faust... ¡jil.. ¡jil, ¡jil, ¡jil!

Queste schiamazioni é quelle dei musichi, coristi, scolanetti é tutti cuanti intonando il coro «Sr. D. Rufo paguenos y nos iremos» de la ópera Ignacio ó el amante desgraciado, m' anno entenerito davvero.

¡¡Infelici marchese!!!

Frá i signori che rodejano il letto si vedevano ancora quelli tanto spavillati che lasciarono al povero impresaro al mezzo della pestratta. Vicino alla testa e con grandissimo carigno si vedeva curar al ammalato ai due mansi che tanto desiderio anno de heritar il posto dil signore della pancia e dil suo cognatto. La piu gran parte dil resto estaba composta de prime donne, tenori, baritoni, bassi é tutta altra sorti di pesci grossi che mentre piangevan con un ochio con l' altro facevan posture dolce ai due heritieri. Cual che duno al vedergli habria detto che procurabano salvar i calieri!

Dopo il duo corejatto dil japellano é scolano, ha ricevuto il passaporto il povero marchese. Lui l' a preso l' esteso che un santetto. Al finale l' anno demandato si voleva che li untaseno le frontise é lui ha risposto afirmativamente. Veramente non ha fatto male. Doppo quella untata potri andare di petto á l' altro barrio. Finita questa roba ha cominciato de nuovo il ¡Goril ¡goril! Era ja tarde, é con il clero ha partito molta gente restando solo i pui intimi della casa.

Fra un momenti di grandi sospiri é molti sbufegui, il disgraciato marchese conoscendosi che habeba fatto a tutti comme l' aso d' ori, ha demandato á quel signore che rigala dei papagalli andase á chiamare il Notaio perche prima di crepare, voleva lasciar le cose acomodate nel suo posto. Viassicuro che si lo disse al sordo non lo disse al perezoso, doppo cinque minutti c' erano li l' huomo della fede pública acompagnatto dei testimoni.

Tutti nosaltri andavamo á retirarsi per lasciar libero delle sue atcioni al capulatto impresario, ma lui con voce animata disse: «Non vi movete, ja dal restó tutti sapete le mie impastifate. E poi voltandosi del fianco del Notaio li disse: «Scribete amico.»

Primo comincio dichiarando che io Enrico Vallesi é Pela-mansi, marchese degli occhi di Pogli sono figlio di mio padre i della mia mama.

Secondo.—In calità di religione debo consignare che ancora che i miei genitori m' anno fatto católico io viddendo che é erano molto sabi che non s'avevano potuto metere d' acordio per determinare quall' era la meglior, gli ho accettato tutte, cosi de l' esteso modo ho fatto l' hebreo, che il turco, é il católico. Mi pare che non ce res di dire?

Nomino albacee testamentari al Sig. Governatore civile (un bravo signore), al Tempo, é agli acontecimenti. Per la clausula del bene di l' anima vi diro che sonno convinto de che la mise quanto piu se págano piu val-gano, cosi non avendo nessun calieri rinuncio á farmene dire. Credo in la justicia divina é aspetto che me ne tocara una parti delle gradi festase che fanno dire i richi.

Lascio un teatro á tutti quanti per rompersi la crisma quelli que non lo conoscono é sopra tutto quelli che gli piace la pantorrigitte delle ballerine, é fanno l' impresaro senza guardar niente. ¡Alabato sia Dio!

Lascio al heritiere che poi si dirá una collezione di

proprietari del citato coliseo, di tipi piu distinti che la collezione Bidel. ¡Dio fassi che pronto trovano, anche loro, un domatori di piu mustacci di mel!

Lascio una patulea di disperati acreatori fra i quali ne sono alcuni pocchi, piccoli che meritone la consideracion dil mio heritiere. Y capi padri cive i piu grossi possono essere mandati á paseggiare, ecetuando anche quello che non sia artistone.

Lascio al mio sucesore una corperacione chiamatta orchestra piu piena di vici che il figlie d' un miglionario. Ma con un po di buona volunta potra arrivar á mettere mitxe sole é talone.

Lascio anche due quadriglie de eridaire stonatori capace di rompere gli... orecchia di qual se vulga. Racomando al mio sucesore di pulire la quadriglie di donne, dove ei sonno meza dozana di simie che faranno escamare á tutti i parroquiani che lasciano calieri per poter andar fra loro.

L' esteso dico dil corpo di ballo, dove ci sono parecchi morti.

Lascio anche una sartoria che non li manca molto per esere al livello della fra di Bell-caire. Per 500 pesete cada opera si puo vestire al meno pulito.

Il direttore de scena é il machinista, sonno due verdadere joie, cioe, biju, cosi racomando al mio heritiere procuri pulirsi lo piu tosto possibile.

Il resto sonno pesci minuti che sotto di una bona grapa porano andar bene incarrilati cosi non entro in particolari.

Adesso, nomino heritieri universale miei á tutti i bre-toli che ci siano al mondo, é sapiano explotare con salero le debolezze della humanita, Malgrado non abbiano calieri alcuni, possono acetare l' hereitagine senza paura con la securita que non li hanno di mancare i mansi que si lasciano schilare.

Ai miei soci, ancore que mi anno lasciato nel fango, gli donno gracia per i setti mesi é mezzo que anno tenuto pacienza di lasciarsi arrancare la plume.

Ecco la mia ultime disposicione testamentari que ó desiderio si portanno á capo nel esteso modo que sta scritto é cosi firmo in Barcelona en coi testimoni etcé-tera, etc., etc.

Apena il marchese habeba firmato cuando si senti un rumor di passi é compari quel giornalista que tanto si habia schiamato poco faceva.

Siete salvatto, disi, siete salvatto!

¡Oh celo! ¿cosa ce? rispose l' amalato.

La grrrrrrran sibila di Milano é favorable á voi, l' i avete inspiratto compasione é stá disposta á metervi un rimedio que será olio in un lumo.

Venga pure, probiamo rispondi Vallesi.

Ecco que rinasceno l' esperanze, tutti si muove, molti sorridonno é tutti vedono, altra volta ballare i calieri in faccia di lui.

Io da-vero non credo á niente, vederemo adesso non mi muereró piu del fianco del imfermo é cosi potra darvi compto dil miracolo della sibilona da Milan vostro affectionatissimo.

PEPINO.

L' OR.

D' eix metall vull sé 'l cantor: vuy esplicats sa noblesa y encara que ab tal empresa no m' hi fassi barba d' or; ab mos versos mal forjats jo 'l posare dalt la gloria tot esplicantvos sa historia, sas virtuts y propietats.

L' Or!.. té un brill. que n' es de viuf fins cegal mireu si es trist; ¿mes creuran que may hi vist cap cego per tal motiu?

No l' ataca á n' ell qui vol, sa resistencia es molt gran; no l' hi fa re 'l sal fumant ni l' oi de vidriol.

A las donas tant imita que per ferse bé estimá en la terra 's sol trobá baix la forma de pepita.

No necessita alabansa poseheix tota virtut: perque vaja es ben sabut á pes d' or ¿qué no s' alcanza?

Ell fa frente á la desgracia ell nos cura tots los mals ¡si es lo rey dels minerals ab que conta la farmacia!

Plena está de gom á gom la terra de ferro vell més ¿que son al devant d' ell lo coure, l' estany, lo plom?

Metalls tots qui més friable, que al se al cap de quatre dias ja perden las fesomias mes... l' or no, es inalterable.

Per aixó quan se vol di que una noya té un bon cor tothom li diu que 'l té d' or y aixó es sempre un terme ff.

Mes al dirho, de segü que s' abusa ab tal bolado, y havém de tenir cuydado

puig no es or tot lo que lli.
Per probar més son valor
hasta dir qu' hasta 'ls inglesos
(qu' en aixó hi son molt entesos)
nos diuen que 'l temps es or.

Peró deixant aixó axis
l' or sa historia també té
un sigle d' or hi vá habé
qu' era lo temps més felis..

California que blasona
res no fora sens l' or vil,
com ré no fora en Roschil.
com ré no fora en Girona.

Ah!.. quan dols se senti 'l drinch
aquell drinch celestial
(puig com ell cap n' hi ha d' igual)
d' una doblota de cinch!

Dich doblota però ab pena,
puig las unsas son més bonas
més ¡ay! de las perruconas
ja se n' ha perdut la mena.

Or! los cants are has sentit
de ma veu enrugullada,
ja ma tasca está acabada
cars lectors, ja l' hi descrit.

Més si al ferho á ma manera
ha sortit ab molts bunyols,
¡no 'm critquin!.. pensu sols
que hi fet Or... de llumanera.

EMBOLICA TRONAS.

ESQUELLOTS.

Are resulta que aquells barrets tant monos del municipals no han de servir més que 'ls diumenjes.

¡Ay Senyor! ¡Pobres municipals! Tot justament lo dia destinat á descansar es quan los hi donan més feyna.

Perque aquella cresta pesa una pila, y 'l ridícul una pila y mitja.

Y are se m' acut una cosa:—Diga, Sr. Fontrodona, y del prestigi dels demés dias de la senmana que se 'n fá?

L' Ajuntament sempre fecundo.

Are acaba de crear una nova oficina titulada d' arbitres que l' hi costará un grapat de duros.

Pèl moment los empleats que 's nombrin ja haurán trobat un medi d' arbitrase la vida.

¿No hi ha cap regidor que tinga algun parent en baga?

La filoxera vá caminant cap aquí. Ja, segons diuen, es á Perpinyá.

Si jo fos de l' Ajuntament posaria un nou impost sobre cada filoxera qu' entrés al terme municipal de Barcelona.

Lo carácter andalús es bromista; pero quan está trist confessin qu' es molt tétich.

L' altre dia al cementiri de Málaga hi troban á un home, ajegut boca terrós, sense fer cap moviment.

—¿Qué hace V. ahí? l' hi preguntan.

Y ell contesta:—Nada, estoy aguardando á la muerte.

Era un pobre treballador que no havia menjat res y no tenia feyna.

Un jove americano s' examina un d' aquests dias d' historia natural.

—¿Quién era Pepino el breve? l' hi pregunta 'l catedràtich.

L' alumno 's queda encantat y 'l catedràtich després de despedir-lo, l' hi dona carbassa.

—Aun he ganado, diu ab molta tranquilat, por un pepino me han dado una calabaza.

L' altre dia entraba un carro de bany ab totas las endergas corresponents.

Los burots de un fielato 'l registran y 'l troban tot plé de ví.

Un dels mossos podia dir:

—Lo portém per banyar una taberna qu' está malalta.

La senmana passada varem publicar un revista de la corrida de badells que varen donar alguns sócios del Circol equestre.

Consti desd' ara que no varem tractar d' ofendre á ningú: que 'l nostre periódich es festiu: que van invitarnos á una festa de broma y que nosaltres tenim la costum de seguir las bromas fins al cap de vall.

Y si varem treure motiu á algunas personas, es simplement perque no 's concebeix un torero sense álias.

Al Bon Retiro s' há estrenat un teló de boca molt bonich.

No l' hi falta cap dent.

Vull dir ab aixó qu' está ben pintat y que 'ls senyors Moragas y Urgellés varen ser aplaudits ab justicia.

Aquest dia un noy al carrer de la Mercé feya muecas á un municipal, y 'l municipal vá empéndrelas ab ell á cops de xarrasca.

¡Mare de Déu, Mare de Déu!
Aquests municipals del Sr. Fontrodona gastan uns barrets y un fums!..

Una noticia de un periódich de Figueras:
Al poble de Sant Climent Sasebas un burro vá volcar un buch d' abellas.

Y aquestas varen sortir tan enfutismadas que á copia de picá al burro, van deixar-lo mort al mitj del camí.

Y are digan si no es veritat alló que diuen: No se ha fet la mel per la boca del ase.

A la professò de Santa Ana hi anava un frare.
A la de Còrpues diu que hi anirá tota una comunitat.

Una famélich:—Y la sopa quan vè.

¿Que no van al Circo eqüestre de la plassa de Catalunya?

No hi faltin y jo 'ls aseguro que s' hi farán un tip de riure.

L' altre dia, un caball ensenyat, l' hi tiravan un mocador á terra y 'l recullia.

Un dels payassos vá dir:—Yo tambien lo haria y no soy caballo.

Lo mateix clown feya una juguesca ab un altre y deya:
—Hi vols apostar una botella d' oli de fetje de bacallá?

Pero no tot son bromas. En Toni Grice vá treure 800 duros en aquesta última rifa de Madrid.

Es l' exercici més bonich que l' hi he vist fer.
Lo dia qu' estiga per mi, vull demanarli que me l' ensenyi.

Lo Diluvi ha sigut denunciat. S' ha senyalat la vista pèl divendres 13 del actual.

¡Divendres! Dia de pega.
¡Y dia 13 de Juny, Sant Antoni!

Que Sant Antoni 'l guardi de pendre mal.

L' amo del criadero de Gracia ha montat un local per ballarhi, tots los diumenjes.

Are vostés dirán:—¿Y que tè que veure 'l ball ab l' incubació artificial?

¡Qui sab! Jo pèl moment ja hi trobo un punt de contacte. Als balls del criadero hi van molts pollas.

Una nova casa de begudas s' ha obert á la Plassa de Sant Sebastia, allá hont hi havia 'l mercat industrial.

L' establiment se titula: «Al nuevo Noé.»

Un dupte:
¿Se titula aixis perque Noé vá ser l' inventor de la vinya, ó com un recort de l' aygua que vá caure pèl diluvi?

Los parroquians ne donarán rahó.

QÜENTOS.

En un quartel. Un recluta espolsa las pussas que l' hi ennegreixen los llansols y diu un cabo:

—Mestre si tú 't tréus las pussas de sobre anirán á un altre llit, y si tots ho fan aixis, totas farán cap al llit del cabo. Per lo tant, me sembla que ja es ocasió de que cadascú mantinga las sévas.

Un gandul s' arrossega pèls cafés ab la levita foradada del cotze.

—Escolta, l' hi diu un amich de confiansa: no farias millor treballant y no anirias de aquest módo?

—No; jo més m' estimo sempre un forat que una taca.

Parlan de un minyó generós hi diuen:
—¡Quin cor d' or tè 'l Eduardo!

—No m' en parlis: sempre ab la bosa oberta pèls seus amichs

—¡Oh, sí! Y si algú l' hi tira un duro, may diu que no.

Referintse á un orador de mérit; pero que no més defensa las causas mediant lo que l' hi pagan, deya un:

—Talent se sembla á un censal.

—Y en qué?

—En que 's lluheix.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
De fer fortuna l' hu-dos
tres-quatre, pesar total;
á n' al hu-dos-tres Ambrós
deya lo senyor Pascual.

Mes aquell li respongué:
—Primera home, ¿vol callá?
Estiga ben cert vosté
que á dos-tres-quatre anirá.

AFRICA Y LERBOXELA.

II.
En lo poble de Dos-tres
vaig perdre una tot molt bona
y perqué no s' enfadés
ni una primera al revés
n' hi dit encare á la dona.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Capa 'm diuen y no abrigo,
tasca donó y no soch amo,
y sens teni 'ls peus molt amples
patas me diuen y callo.

Y hasta 'l nom de gos me donan;
pero ab humiltat ho passo,
perque també 'l de la dona
solen dirme y ho preneh guapo.

TIJA XICH DE M. DE R.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Un establiment.
1 2 3 4 5 6 7 8 10	La mestressa.
1 2 3 4 5 6 7 8	L' amo.
1 2 3 4 10 6	Lo que fan.
1 7 8 7	Lo nom del amo.
8 9 4 2	Lo nom de la mestressa.
8 7 4	Un adorno de la seva filla.
4 7	Una lletra.
1	Un' altre lletra.

FRA DIAVOLO.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los punts ab xifras de modo que multiplicant vertical, horisontal y diagonalment, dividint tots los productos per 30 y elevant al quadrat tots los cocients, resultin totas las potencias iguals á 1.

J. SUST Y G.

TRENCA-CLOSCAS.

Berdeta.—Rosas.—Ripoll.—Mataró.—Reus.—Calella.
Colocar aquests noms en columna de modo que llegits diagonalment dongan lo nom de un poble de Catalunya.

O. NAJRAM.

CONVERSA.

- Ola Paco, ¿sabs quin' hora es?
- Las set.
- Me 'n vaig.
- ¿Qué tens, que vas tant depressa?
- Buscau: que jo mateix 'l ho he dit.

MAMADITS.

GEROGLIFICH.

P. P. P. P. P. P. P.

A M A

L I N O

R R

1

TIJA XICH DE M. DE R.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Merceneta.
- IDEM 2.ª—Natural.
- MUDANSA.—Sila, Pila, Tila.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 8 5 4 3 1
8 5 4 3 1 7
5 4 3 1 7 8
4 3 1 7 8 5
3 1 7 8 5 4
1 7 8 5 4 3

- CONVERSA.—Pajés.
- TRENCA-CLOSCAS.—Manresa.
- CREU DE SÍLABAS.—
pi ca
pi la ri ca
ca ri nyo sas
ca sas
- GEROGLIFICH.—Lo riure va á estonas.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ALEGORÍA D'ACTUALITAT.

Jochs de mans, comers, política,
 arts, bellesa, ciencia, amor.....
 tot son trampas, trampas, trampas,
 tot son trampas, trampas son.

1. Carrer de S. Jaume - Pòrtic.
 2. Carrer de S. Jaume - Pòrtic.
 3. Carrer de S. Jaume - Pòrtic.

